

podle § 5 dnem vyhlášení, jež se stalo dne 28. února 1934. Pohledávky, které vznikly po uvedeném dni, jsou ty, u nichž byl po tomto dni vytvořen skutkový základ, tvořící t. zv. právní důvod pohledávky. Úroková i útratová pohledávka vymáhajícího věřitele na úroky z vykonatelné pohledávky vznikla po 28. únoru 1934 a není proto účastna odkladu exekuce podle zákona čís. 34/34 sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d obnovil v této části usnesení prvního soudu.

D ů v o d ě :

Vymáhající věřitel podal proti povolení odkladu dražby rekurs jen potud, pokud byl povolen odklad i v příčině úroků a útrat. O hlavní své pohledávce vymáhající věřitel ani netvrdí, že vznikla po dni 28. února 1934, to jest po dni, kdy zákon čís. 34/34 sb. z. a n. nabyl účinnosti, a že spadá pod ustanovení § 2 písm. c) zákona. Již v rozhodnutí čís. 14018 sb. n. s. bylo blíže vyloženo, že při posuzování povahy pohledávky a tedy i při posouzení, zda jde o zákonnou výjimku podle § 2 c) zákona čís. 34/34 sb. z. a n., rozhoduje jen hlavní pohledávka, nikoliv též její příslušenství, a že sejde proto jen na tom, zda a kdy byl u hlavní pohledávky vytvořen skutkový základ, který jest právním důvodem oné pohledávky. Není-li tedy ani tvrzeno, že hlavní pohledávka vznikla po 28. únoru 1934, nevznikly ani úroky po 28. únoru 1934 a nespádají pod výjimečné ustanovení § 2 písm. c) zákona. Útraty vznikají ovšem podle plenárního rozhodnutí čís. 7392 sb. n. s. teprve jejich přisouzením, avšak jak útraty sporu, tak útraty exekuce jsou příslušenstvím vymáhané pohledávky, sdílejí její osud a nezáleží na tom, kdy vznikly, zda před nebo po účinnosti zákona čís. 34/34 sb. z. a n., to jest před nebo po dni 28. února 1934, a platí o nich § 1 zákona čís. 34/34 sb. z. a n. Tato zásada byla vyslovena již v rozhodnutí čís. 13953 sb. n. s., která se sice týká zákona čís. 33/34 sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti zemědělcům, ale jeho důvody platí obdobně i pro zákon čís. 34/34 sb. z. a n.

Čís. 14392.

Propachtování živnosti hostinské a výčepnické nebrání její vnucené správě.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, R I 399/35.)

P r v ý s o u d povolil podle návrhu exekuci zpeněžením zabavené hostinské a výčepnické živnosti vnucenou správou, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Není správný názor, že se návrh na zpeněžení zabavené hostinské a výčepnické živnosti provozované vnucenou správou nekryje s návrhem na zabavení této živnosti, poněvadž živnost a koncese není provozována dlužníkem, nýbrž pachtýřem Jaroslavem V., což prý brání navrženému zpeněžení zabavené živnosti. Předmět, na který se vede

exekuce, jest v ohou případech týž, totiž živnost hostinská a výčepnická, provozovaná v onom domě, jakož i koncese pro ni udělená. Okolnost, že jsou propachtovány, nebrání vnucené správě, neboť vnucený správce může vybírat pachtovné a použití ho k uspokojení vymáhajícího věřitele. Ani postup nároků z pachtovní smlouvy příslušejících dlužníku nečiní vedení vnucené správy nepřipustným.

Čís. 14393.

Přihlásilo-li se nemanželské dítě z e z á k o n a k pozůstalosti po svém otci, jest přijati jeho dědickou přihlášku s obmezením, že dodatečně předloží průkaz o tvrzené legitimaci potomním sňatkem jeho matky se zůstavitelem.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, R I 509/35.)

Pozůstalostní soud přijal dědickou přihlášku, již podal ze zákona Jan Š. k pozůstalosti po Václavu Š. Rekursní soud přihlášku jeho zatím nepřijal.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s obmezením, že se dědická přihláška Jana Š. přijímá s podmínkou, že dodatečně předloží průkaz o tvrzené legitimaci potomním sňatkem jeho matky se zůstavitelem.

D ů v o d y :

Dovolací rekurent přihlásil se k pozůstalosti s dobrodiním inventáře a tvrdil v dědické přihlášce, že jest rodným synem zemřelého Václava Š. a jeho manželky Marie Š., rozené Karoly v K. (v Rumunsku) dne 21. ledna 1881. Během pozůstalostního řízení udal jeho právní zástupce, »že dosud bylo v Rumunsku jenom úředně vyšetřeno, kdo jest matka dovolacího rekurenta a v jakém poměru byla jeho matka k zůstaviteli, ale dosud že není prokázáno, že jeho nemanželský původ byl spraven potomním sňatkem v manželský původ«. Neprávem bylo napadeným usnesením vysloveno, že se dědická přihláška rekurentova na soud dosud nepřijímá, neboť podle § 122 nesporného patentu má býti každá dědická přihláška, vyhotovená v předepsané formě, od soudu přijata a k pozůstalostním spisům vzata; důkaz o důvodu může býti podán i dodatečně. Názor, že Jan Š. své dědické právo neprokázal (§ 799 obč. zák.), přehlíží jednak právě uvedené ustanovení § 122 nesp. pat., jednak předpis § 174 nesp. pat., podle něhož náležitý výkaz dědického práva je třeba teprve k odevzdání pozůstalosti. Odmítnouti lze jen dědické přihlášky zřejmě nezákonné, zcela libovolné a žádným dědickým důvodem nepodložené (rozh. čís. 11472, 8086, 5731, 1751 a 205 sb. n. s.). O takovou přihlášku však zde nejde. Poněvadž však po otci má nemanželské dítě zákonné právo dědické jen, bylo-li legitimováno (§ 752 obč. zák.), a dovolací rekurent skutečně také tvrdí legitimaci potomním sňatkem, bylo připojeno obmezení ve výroku vytčené (viz rozh. býv. nejvyššího soudu vídeňského Gl. U. 10358).